

— Jest, zadušuju jedra — potvrdi zapovjednik.
 — Što bi to imalo da znači? — upita knez.
 — Bit će da su prepoznali vašu zastavu, pa nam se, iz poštovanja, žele ukloniti s puta.
 — Nije li moguće da žele govoriti s nama?
 — I to bi moglo biti. Valjda ljudima nešto treba.
 — Ne bi bilo zгорега, da i mi krenemo prema njima?
 — Ako vaša milost zapovijeda, odmah!
 »Sveta Margareta« upravila se ravno prema dubrovačkom brodu. Kad je dospjela na nekoliko sežanja udaljenosti, momčad je izvrsnom manovrom zadušila jedra, to jest, svako je jedro bilo tako obrnuto da je bio osujećen upliv vjetra.

Eto, tako su ostala oba broda malne nepomična, svaki na svome mjestu. Šior Bona naloži najbližemu mornaru, da mu donese trublju (doglašalo), što se u magli upotrebljava. U to, kroz takvu cijev, odjekne s dubrovačkoga broda:

—Zapovjednik dubrovačkoga broda »Lokrum« časti se pozdraviti zapovjednika susjednoga brigantina i njegovu zastavu!

Na to šior Bona uzvratil:

— Zapovjednik brigantina Frankopanskih knezova »Sveta Margareta« svesrdno uzvraća pozdrav zapovjedniku »Lokruma« i zastavi svetoga Vlaha!

— »Lokrum« plovi put Trsta. Smijem li znati, kamo je upravljen brigantin »Sveta Margareta«?

— Vraćamo se iz Mletaka u Bakar!

— U Bakar? Ne u Senj?

— Ravno u Bakar. Želite li što od nas?

— Imali bismo za one strane dva putnika. Vozimo ih do Trsta; onda im je odanle dalek put do Senja.

Sad će knez potiho zapovjedniku:

— Pitajte, od kuda su ti ljudi i kako se zovu?

— Odakle su ti putnici? — oglasi se šior Bona.

— Rodom su iz Splita.

— Bože! Je li moguće! Da nisu moji! — klikne Petar.

— A odakle dolaze? — opet će Šior Bona.

— Lutali su po svijetu, dokle ih nije ukrcao jedan naš brod u Barceloni. Mi smo ih preuzeli u Dubrovniku.

— Molim, njihova imena!

— Jedan se zove Ivan Celić, a drugi pak Dujam Tvrde!

— Bože! Hvala Ti budi i slava! — klikne Petar u najvećoj uzbuđenosti i pade na koljena.